

KATOLIKUS HIRMONDÓ

Elek

2012. VI. évfolyam 26. szám

Köszöntjük az Elekiek XI. Világtalálkozója alkalmából Elekre látogató egykori elekieket, családtagjaikat, barátaikat, minden kedves vendéget!

Wir begrüßen die ehemaligen Eleker, ihre Familien und Freunde, sowie alle lieben Gäste, die Elek anlässlich des 11. Weltfreundschaftstreffens der Eleker besucht haben!

A világtalálkozókról, röviden

Páros évet írunk. Ez azt jelenti, hogy augusztus elején feléled a város, lakói kiözönlenek az utcákra, várják a világ összes szegletéből a kiüzetett, vagy elköltözött elekieket. A legmeghatóbb a fogadás. Már távolról hallani a zenét, s a lovas kocsikon, a buszokon megérkeznek a történelem által messzire sodort vendégek: Németországból, Hollandiából, Jugoszláviából, Amerikából, Kanadából, Romániából, stb. Ismét itthon vannak. Szemeik ragyognak, kezükben mezei virágsokkal ismerősen integetnek a várakozóknak. S mikor megérkeznek a főtérre, megszólalnak a harangok. A legeslegszebb pillanat. S kezdetét veszi a három, vagy négy napos érdekesebbnél érdekesebb programokat ígérő világtalálkozó.

1990-ben kezdődött. Akkor még nem volt szervezőbizottság, csak a művelődési ház lelkes kis csapata, és a német nemzetiségű „Röpülj páva” köre, akik hozzáfogtak a szervezéshez. Először a kitelepítettek névsorára volt szükség. Ebben nagy segítségükre volt az „Eleker Heimatkomitee az NSZK-ból és több magánszemély is.

A cél az volt, hogy elindítsanak egy olyan rendezvényt, ami a későbbiekben is örömet okoz minden eleki számára, és a város magáénak tudhasson egy olyan programsorozatot, ami egyedülálló, s csak a városra jellemző. S ez sikerült is. Hiszen azóta eltelt 22 év, és várakozóan, és izgatottan nézünk a XI. találkozó elé. Az első világtalálkozón megfogalmazódott az a nyilatkozat, melyben az elekiek és korábbi elekiek fogadkoztak a megbékélésről, és a barátság megerősítéséről. Ekkor avatták fel a Hősök kertben a II. világháború eltűntjeinek, elesettjeinek emlékművét és báró Harruckern Györgyről nevezték el a Felszabadulás teret. Az esték a szórakozás, a vídamság jegyében zajlottak.

A második világtalálkozóra négy év múlva került sor. Mivel Almáskamarást az Elekről odatelepített családok alapították, közös rendezvényt szervezett a két település. Ebben az évben ünnepelte Elek újjátele-

meg ideiglenesen a határ Elek és Otlaka között.

Két év múlva, a VI. világtalálkozó kapcsán került sor a „Leimen Ház” elnevezésére.

A VII. világtalálkozón avatták fel Wagenhofer Ede kanonok emléktábláját.

A VIII. találkozó, 2006-ban „Honfitársaink keresztútja – a 60 évvel ezelőtti kiűzetés Magyarországról” szomorú eseményeire emlékeztünk. Első ízben láthattunk ünnepi műsort és koszorúzást az Országos Kiűzetési Emlékműnél. Szintén első ízben látogattak el hozzánk francia vendégek.

A IX. világtalálkozón került aláírásra Gerolzhofen és Elek testvérvárosi oklevele. Ekkor került sor a temetői kápolna tatarozására is, és Niedermayer Lujza emléktáblájának elhelyezésére, aki szerzetes nővérként, a család vagyonát az egyházra hagyta, azzal a céllal, hogy a temetőben kápolna épüljön. A IX. Világtalálkozón került sor a város Főterének Dr.Csepregi Imre térré való elnevezésére.

A X. világtalálkozó óriási érzéssel kezdődött. A vendégek, érdeklődők és vendéglátók a templomban találtak menedéket. Itt került sor a találkozó megnyitójára, és a 40 tagú dunántúli harmonika együttes műsorára. A három nap alatt számos kiállítás, könyvbemutató, térszene, folklórműsor örvendeztette meg az érdeklődőket. Kicsik és nagyok kedvük szerint válogathattak a színes programokból.

Az idei világtalálkozót is nagy izgalommal várjuk.

A Leimen Ház nyitva áll majd a látogatók részére, szombaton és vasárnap is. A templomunk nyitvatartási ideje, ugyanezekben a napokon, reggel 9- du. 6-ig tart. Természetesen lesz német nyelvű mise is szombaton, és rendes vasárnapi mise, ahol német és magyar nyelven köszönhetjük meg Isten gondoskodó szeretetét, s hálát adhatunk a Mindenhatónak, amiért ismét közösen imádkozhatunk, és énekelhetünk az Elekiek XI. Világtalálkozásán.

Nagyné Nádor Gabriella

„Az Isten országa... olyan, mint a mustármag...”
Valószínűleg nem először halljuk Urunktól ezt a hasonlatot, mellyel oly gyönyörűen szemlélteti Isten országának növekedését. Remélhetőleg már sokat is elmélkedtünk ezeken a szavakon. Ezért most egy másik tényre, mégpedig egy körülményre irányítsuk figyelmünket.

Ha egy-egy szentírási részt jobban, komolyabban meg szeretnénk érteni, sokat segíthet, ha megfigyeljük az események körülményeit. A mai evangélium szavai Szent Márk evangélista (Mk 4, 26-34) „tudósítása” alapján a Genezáreti tó partján hangzottak el, mikor Jézus a tömeget hasonlatokkal tanította. Az emberek szerették-, és ahogyan arról

szintén a Szentírás tanúskodik, általában értették is a példabeszédeket: „Sok hasonló példabeszédben hirdette nekik az igét, mert így tudták megérteni. Pédabeszéd nélkül nem szólt hozzájuk”. A mai evangélium szavai tehát első ízben egy nagy tömeghez szóltak. Így ezek a szavak – gondolhatjuk – jobbára általánosak. S mi is mindannyian, mikor elmegyünk vasárnap a szentmisére – mondhatjuk – , egy tömeg tagjaként veszünk részt rajta, egy tömeg tagjaként hallgatjuk a szentírási részeket, egy tömeg tagjaként éneklünk... Igaz, a szentmisén arról a „tömegről” van szó, amelyet „Krisztus szeretete gyűjtött egybe”. Az emberek azonban (de mit az emberek? Mi magunk is!) jobban szeretik, ha

nem általánosan, hanem személyesen foglalkoznak velük (velünk). Jézus idejében annak ellenére, hogy egy népsokaság hallgatta a tanítást, sokan megértették, hogy egy-egy példabeszéd éppen rájuk vonatkozik. Hasonlóan van ez ma is. Mikor a szentmisén hallgatjuk az Isten szavát, halljuk, hogy ez nekünk szól. Megszólít, megragad, vagy egyenesen szíven üt egy-egy mondat, vagy csupán egyetlen szó. A Szentlélek nem ismer határt sem tömegben, sem más körülményben. Azonban... Most nézzünk meg egy másik fontos körülményt. „Mikor azonban (Jézus) egyedül volt tanítványaival, mindent megmagyarázott nekik.” Szükségük volt a tanítványoknak arra, hogy külön-külön foglalkozzon velük az Isten, hogy külön-külön szóljon hozzájuk, hogy külön-külön beszélgethessenek vele. Egy másik helyen erre bizonyítékot is kapunk, mikor ők maguk kérik az Urat: „Magyarázd meg nekünk a szántóföldről és a konkolyról szóló példabeszédet!” Szükségük volt a személyes együttlétre, hogy jobban megértsék, hogy kapcsolatuk egyre mélyebb lehessen, hogy az Istent, s az ő logikáját, nevelését egyre jobban megérthessék.

Ma sincs ez másképp. Nekünk is ugyanúgy szükségünk van a Jézussal való személyes együttlétre. Nem elég csupán a szentmisén részt venni az

ige liturgiájában. Az ott elhangzottakhoz gyakran vissza kell térnünk. Otthon, imádság közben beszéljük meg Urunkkal az elhangzottakat – kérjük, magyarázza el még egyszer, hogy jobban megértsük, vésse azokat szívünkbe, hogy még jobban vágyódjunk utána. Amint az apostolok egy-egy „tömegtanítás” után kérték Jézust, úgy mi is minden szentmise után „a rejtékben” (ott, ahol csak Isten és én vagyok) beszélgessünk vele. Legyen az imánk valóban az, amit még a hittanórán tanultunk: „beszélgetés az Istennel”. Ne csak „Miatyánk, Üdvözlégy” legyen a reggeli, vagy az esti imánk, hanem kérdezzük, s hallgassuk is őt. Ő ad világosságot lelki szemünknek, hogy ne a sötétségben, a tudatlanságban, hanem az igazság fényében járjunk. Hogy értsük Jézus szavait, melyekkel a „tömegben” szól hozzánk. Szent Ágoston szavaival is ezt kérjük: „Istennem, én magam számára nem vagyok világosság. Szem talán igen, de nem világosság. Mit ér azonban a nyitott és egészséges szem, ha hiányzik a világosság? (...) Csak akkor van bennem a fény, ha te megadod.”

Hogy ránk is igaz legyen: „Mikor egyedül volt tanítványaival, mindent megmagyarázott nekik”

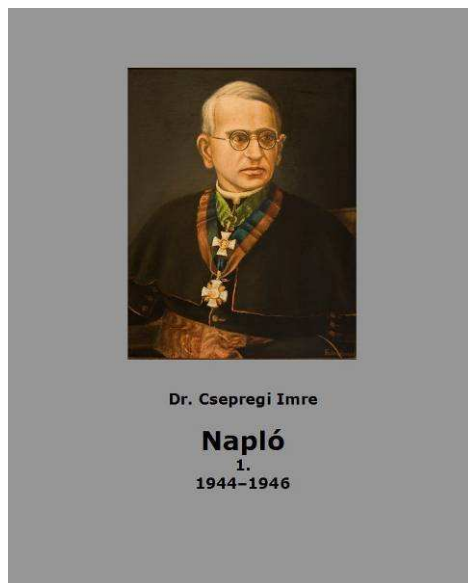
Kalamán János plébános

Még 2011 húsvétján jelent meg dr. Csepregi Imre /1876-1954/ egykori eleki plébános /1913-31/ naplójának első kötete Makón, amely az 1944-46 közötti tragikus korszak eseményeit örökíti meg többször személyes véleményekkel fűszerezve is.

Aki végigolvassa ezt a tekintélyes, 652 oldal terjedelmű kötetet, az csak megerősítheti azt, amit korábban is tudhattunk róla, vagyis a következőket: egy kivételes emberről van szó, akinek igen imponáló műveltsége volt, nagyon sok ember ismerte, szerette, az életében szolgálni akart, egy nagyon nehéz időszakban volt véleménye is, ami mellett ki is mert állni, ugyanakkor mégis szerencsés volt, hisz pl. túlélte a hazai kommunista diktatúra első időszakát, de sajnos az 1956-as forradalmat azonban már nem élhette meg, hisz nem sokkal korábban betegségben meghalt.

Csepreginek megadatott pl. az is, hogy egyházilag egy fontos helyen /Makón/ megélje azt, hogy bejőjjenek az egykori "felszabadító" szovjet alakulatok, aminek természetesen ő sem örült, mint ahogy annak sem, hogy ez az ország számára tragédiát fog jelenteni. Számára az is megdöbbentő volt, hogy voltak olyan magyar politikusok pl. Makón is, akik örültek a kommunista befolyásnak!

Számunkra azonban most inkább mégis a nem kevés eleki vonatkozások a legfontosabbak. /A névmutató szerint 621 eleki utalás van!/ Ebből most nézzünk néhány fontosnak tartott dolgot:

Dr. Csepregi Imre

Napló
1.
1944-1946

1945. január 8-án pl. Csepregi először írt az eleki németek Szovjetunióba való elhurcolásáról, amit 200 orosz katonával és 17 helyi kommunista segítségével hajtottak végre.

Az viszont érdekes, hogy 1946. április 27-ről a következőket olvashatjuk: "A kitelepítésre nézve kérdésemre mondja /Reibel Mihály/, hogy már három szerelvénnyel háromezer embert elvittek, hátra van még kétezer, ezeket csak ezután szállítják;" /Vagyis akkor még nem használták a kiűzetést!/"

Az 1946. május 6-i feljegyzésből az eleki németek tragédiájáról ezt tudhatjuk meg: "Este 8 óra után Arató Ferencné és sógornője jöttek – utóbbi ma este jött meg Elekről – azzal, hogy az elekieket elszállító utolsó vonat 800 emberrel múlt pénteken hagyta el a községet, velük ment Reibel Mihály esperes is, akinek akkor hozták a mentesítést, amikor bent volt a vasúti kocsiban. Azonban nem maradt itt /a sógornőjét mentesítették, és a plébánián maradt/, elment híveivel, és ezt is mondta volna, nem érdemes olyan körülmények között már Eleken maradni, amilyen ott a helyzet."

Az 1946. június 6-i bejegyzésből ilyenek is elképzelhetjük az akkori eleki viszonyokat /nyilván ilyen is megtörténhetett/: "A vármegyeházán találkoztam dr. Laczó eleki ügyvéd úrral. Fájdalommal mondta, hogy Eleket a kitelepítéssel teljesen tönkretették, az új telepések munkakerülők, akik a tengeri földet be nem vetették, csak végig jártatták a vetőgépet, a vetőmagból pedig pálinkát főztek vagy eladták azt." /Valószínűleg a németek igaztalan kollektív bűnössége miatt alakulhatott ki ez, a szintén igaztalan általánosítás!-R. T./

Végül, de nem utolsó sorban néhány gondolat az egykori eleki plébános stílusáról. A naplóíró tudósi alapossgal rögzített minden fontosnak tartott információt, így valóságos kis "enciklopédia" állt össze ennek a térségnek a történetéből. /Csak csodálkozhatunk azon, hogy pl. Csepreginek hogy volt ennyi ideje írni "egyéb" elfoglaltságai mellett is!/ Jól látja a negatívumokat is, de nem ítélik, hanem a tények felsorolása után elgondolgotat, illetve oda érteti, illetve nagy ritkán le is írja: "Hát így!"

Csepregi naplója első számú forrásnak számít, vagyis ezek után Elek történetét /sem/ lehet nélküle reálisan megírni, várjuk a mihamarabbi folytatást!

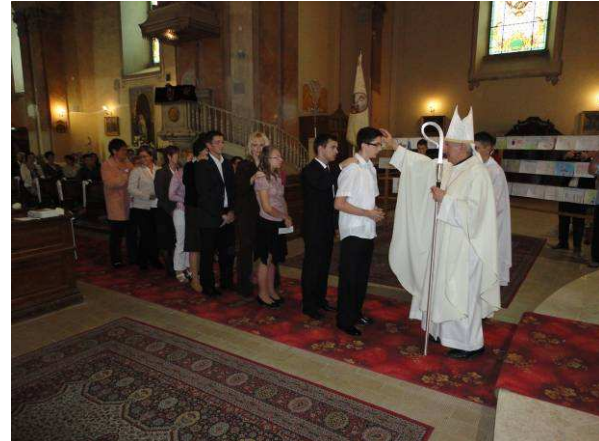
Rapajkó Tibor

Egyházközségünkben történt

Farsang, 2012. február 17.

Bérmálás és gyermek rajzverseny, 2012. május 5.

Elsőáldozás, 2012. május 27.

Úrnapi körmenet, 2012. június 10.

WASS ALBERT: Így jó élni!

"Gondolj arra, hogy meztelenül jöttél erre a világra és meztelenül térsz belőle vissza. Vendég vagy ezen a földön. Csak az a Tied, amit a bőröd alatt hoztál és elviszel. Gazdag, aki egészséges. Aki erős. Aki nem szorul másra. Aki föl tudja vágni a fáját, meg tudja főzni ételét, meg tudja vetni ágyát és jól alszik benne. Aki dolgozni tud, hogy legyen mit egyék, legyen ruhája, cipője és egy szobája, amit otthonának érez. Fája, amit fölapríthasson. Aki el tudja tartani a családját, étellel, ruhával, cipővel, s mindezt maga szerzi meg: az gazdag. Örvendhet a napfénynek, a víznek, a szélnek, a virágoknak, örvendhet a családjának, a gyermekeinek és annak, hogy az ember él. Ha van öröme az életben: gazdag. Ha nincsen öröme benne: szegény. Tanulj meg tehát örvendeni. És ismerd meg a vagytonodat, amit a bőröd alatt hordasz. Élj vele és általa, és főképpen: tanulj meg örvendeni! Vendég vagy a világban és ez a világ szép vendégfogadó. Van napsugara, vize, pillangója, madara. Van virága, rengeteg sok. Tanulj meg örvendeni nekik. Igyekezz törődni velük. Azzal, ami még a világ szépségéből csodálatosképpen megmaradt, az emberiség minden pusztításai mellett is. Nem győzöm eleget mondani: tanulj meg örvendeni. Annak, hogy élsz. S mert élsz: gazdag lehetsz." (Wass Albert - Te és a világ)

Anyakönyvi hírek:

Keresztelések:

- 2011 december 25-én: Ónodi Krisztián, Ónodi Benett Márton és Trucz Nikolasz Ernő
- 2012 április 7-én: Pap Anett és Papp Anita
- 2012 április 15-én, Faragó Valentina
- 2012 április 22-én, Balogh Rikárdó Zsolt
- 2012 május 13-án: Tóth Arlen László és Samu Gergő Mihály
- 2012 május 20-án: Elekes Alex Trisztán és Szelényi Ernő Tamás
- 2012 június 2-án, Brandt Léna Teréz
- 2012 június 17-én: Baráth Árpád Szabolcs, Zsóri Izabella, Bódi Amanda Éva, Bódi Csaba Róbert
- 2012 június 24-én, Tóth Lia Kinga
- 2012 július 1-én, Antal Sándor
- 2012 július 15-én: Popucza Olivér és Irázi Nimród Károly
- 2012 július 22-én, Kimpán Ildikó Katalin és Keresztesi Amina

Bérmálás:

- 2012 április 8-án, Pap Anita
- 2012 május 5-én: Horváth Csenge, Antal András, Mazán Nikolett, Nagy András, Pap Anett, Emenet Erika

Elsőáldozás:

- 2012 április 7-én: Pap Anett, Pap Anita, Emenet Erika és Nagy András
- 2012 május 27-én: Ferenczi Sára, Horváth Luca és Rapajkó Antónia

Temetések:

- 2011 december 20-án, Menyhárt László
- 2012 január 3-án, Kneller Jánosné, született Jager Franciska
- 2012 január 25-én, Méri Rudolfné
- 2012 február 21-én, Nedreu Vazulné, született Poszt Lujza Jozefina
- 2012 február 28-án, Ruck József
- 2012 március 23-án, Fórián Antalné, született Tóth Ilona
- 2012 április 25-én, Ország János
- 2012 május 7-én, Rác Piroska
- 2012 május 11-én, Baumann Ferenc
- 2012 május 30-án, Mérai István Péter
- 2012 június 5-én, Hoffmann Ferencné, született Vígh Rozália
- 2012 június 8-án, Thuróczy Gézáné, született Csanálosi Erzsébet
- 2012 június 28-án, Köblös Ferencné, született Radnóti Veronika
- 2012 július 21-én, Szelényi Ferencné, született Laczó Jolán

Miserend az eleki katolikus templomban

Hétfőn és kedden reggel 7 órakor igeliturgia
Szerdán, csütörtökön és pénteken reggel 7 órakor szentmise
Szombaton délután 18 órakor szentmise
Vasárnap délelőtt 9,30-kor szentmise

Kedves Hívek!

Ha Önök kedvet éreznek ahhoz, hogy gondolataikat a kéthavonta megjelenő Katolikus Hírmondó lapjain keresztül megosszák közösségünk többi tagjával, akkor várjuk írásaikat a Plébánián, és azokat lehetőség szerint megjelentetjük.

KATOLIKUS HÍRMONDÓ, egyházközségi lap. Megjelenik negyedévente. **Kiadja:** a Sarlós Boldogasszony Plébánia, 5742 Elek, Gyulai út 1. , telefon: (66) 240-101; **Szerkesztő:** Wittmann László; **Felelős kiadó:** Kalamán János plébános; **Nyomda:** Stílus-Color Nyomdaipari Kft. Gyula.